

Egy lezárt életmű: Benkó Sándor és a Benkó Dixieland Band

Jelen tanulmányomban elsősorban a nem kevesebb mint 58 esztendőt megért Benkó Dixieland Band történetéből néhány olyan motívumot szeretnék kiemelni, amelyekben a zenekarvezető Benkó Sándor és a zenekar sajátos szimbiózisából szemezgetek, mégpedig elsősorban olyan ismérvek alapján, amelyeket minden, önmagát komolyan vevő zenekarvezetőnek és zenekarnak követnie kellene.

E témájú gondolataim gyökerei még az 1960-as évek végéről, az 1970-es évek elejéről származnak, amikor először jazzújságíróként és fotósként, majd „Pilátusként a Crédóba esve” jazzklubok előadójaként, majd felkért vezetőjeként kerültem a magyar jazz mélyvizébe.

Az egyik első riportalanyom Kósa Zsuzsa jazzénekesnő volt, aki akkoriban a két világháború közötti magyarországi jazztrendet követve fél állásban, vagy talán hat órásként, gépi számlázóként dolgozott s csak a szabad idejében jazzelt. Azt viszont a lehető legkomolyabban tette. Kompromisszumok nélkül. Ő az elsők között volt, akik felhívták a kezdő zsrnaliszta figyelmét arra, hogy mennyire fontos a szervezés és a fellépés profizmusa mint a jazzkarrier fundamentuma.

1971-ben az egyik ceglédi jam sessionról hazatérőben a mikrobuszon az akkoriban éppen 13 esztendőes Benkó Dixieland Bandet emlegette mint követendő példaképet. A zenész körökben már akkor is „porosz császárként” aposztrofált Benkó Sándort pedig olyan mintaként emlegette, mint akinek vasszigora van. Ugyanakkor, Nagy Ivánnak, a zenekar pozanos, énekes, hangszerelőjének elhíresült megszemélyesítése szerint „Apu” volt, a szó legteljesebb értelmében. Mind a porosz császárság mind az apu attitűd kétségtelenül a sok-sok évtizeden keresztül jól bevált magyar családmódellet követte, amelyben az apa adott esetben porosz császárként tartott rendet és fegyelmet.

Benkó Sándor gondos, minden részletre pontosan ügyelő szervező volt egy olyan korban amikor még messze nem ismertük itthon a zenei menedzser fogalmát. Amilyen gondossággal egyengette zenekara útját a kezdetektől a világkörűli turnéig, ugyanolyan gondossággal gyűjtögette a Benkó Dixieland Bandről szóló sajtótermékeket. Alig harminc esztendőes volt a zenekar, amikor már komolyabb kötetet szeretett volna a zenekarról megjelent cikkekből. Ez a bibliográfia és cikkgyűjtemény¹, amely világ szinten is az első lehetett volna, 1988-ban már a tördelésig és a második korrektúraig is eljutott, ám végül visszalépett a kiadó.

Igen érdekes, hogy az 1988 óta eltelt 28 esztendő alatt sem jelent meg hasonló kiadvány sem itthon, sem külföldön. Holott egy ilyen kiadvány kimeríthetetlen tárháza lehetne az illető ország kultúrtörténetének. Ugyanakkor ez az összegyűjtött anyag

Jazzhiradó

A BENKÓ DIXIELAND CLUB TÁJÉKOZTATÓJA

1971/1. szám

Kedves Olvasó!

Ötödik évadját kezdi klubunk, a Benkó Dixieland Club. Megküzdöttünk ezen idő alatt mindazokkal a problémákkal, melyek legtöbbször az újonnan alakult klubok megszűnéséhez vezettek. Elégedetten állapíthatjuk meg, hogy klubunknak kialakult törzsközönsége van, és erre a törzsközönségre bátran alapozhatjuk további terveinket. Terveink közül elsőrendű feladatunknak tekintjük a klubtagság megfelelő szintű tájékoztatását. Ezen célunk megvalósítása érdekében jelentkezünk időszakonként hirádonkkal.

-oOo-

H I R E I N K

Szeptember 26-án volt a szentesi színházteremben az első jazzmatiné. Felléptek: dr. Hulin István együttese, az "Ángyalok" együttes és a debreceni Jazzegyüttes, Kiss Ernő vezetésével.

Augusztus 14-én a Csongrádi Napok keretében, első ízben rendeztek Csongrád városban jazzkoncertet. Fellépett Deseő Csaba quintettje: Deseő Csaba - mélyhegedű, Deseő Attila - sax, dr. Vukán György - zongora, Vajda Sándor - bőgő, és Kovács Gyula - dob.

Október 12-én a Rádió Jazzklubja újabb összejövetelt tart a 22-es stúdióban. Közreműködik ifj. Balogh Gyula triója Miskolcraól, és Gonda János nagyegyüttese.

November 10-én Oscar Peterson ismét koncertet ad az Erkel Színházban. A hangversenyről a Rádió hangfelvételt készített.

Jazzhiradó - A Benkó Dixieland Club tájékoztatója

kutatási alapanyagként például nyugodtan ajánlható lenne a Miskolci Egyetemen a Kulturális antropológia szakon a mesterképzésben résztvevőknek is.

Benkó Sándor klarinét- és szervező-művész 2015. december 15-én végleg letette a klarinétot és „a porosz császár” koronáját. Emlékszem a kezdeti évekre a Török Pál utcai Benkó Dixieland Klubban, ahol a klubbeli próbára késve érkező zenészeknek minden perc késésért 2 Ft-ot, azaz akkori áron 5 kifli árát kellett azonnal leperkálni a zenekari kasszába. Ezzel is előkészületek történtek egy nagyon szisztematikusan átgondolt zenekari karrier felépítésére, amelyben minden zenésznek teljes lelkesedéssel és erőbedobással kellett részt vennie s ezért cserében állandó fizetést, sűrű fellépési lehetőségeket, hazai-, európai-, majd világkarriert kaptak.

„Dixi tanár úr”-ként is sokat emlegették Benkó Sándort, hiszen ugyan nem ő és zenekara játszott először dixielandet Magyarországon – az évtizedekkel korábban már megtörtént – de ő volt az, aki elfogadottá és igazán népszerűvé tette az errefelé nem mes egyszerűséggel csak dixielandként emlegetett tradicionális jazzt. Tanára, támogatója, gyámolítója lett sok tucat felcseperedő zenésznek, saját zenekarának fellépése helyett ajánlója számos feltörekvő, ifjú tehetségekkel jócskán rendelkező tradicionális jazzformációnak.

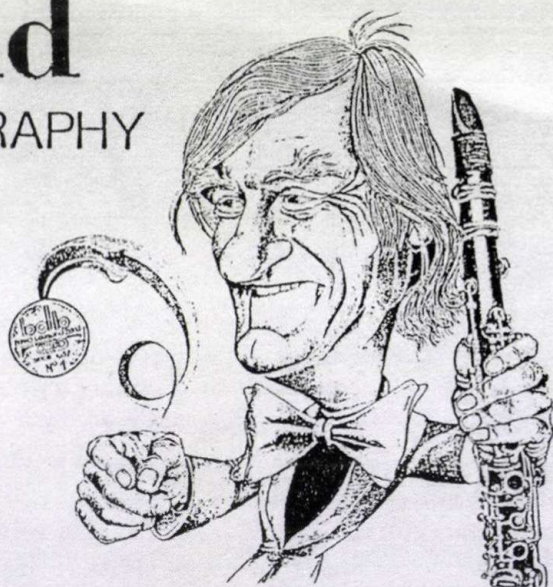
Zenészei nyugdíjba vonulása, illetve elhalálozása után Benkó Sándornak így lehetősége volt arra is, hogy mindazokból az ifjú titánokból, akik már kellően elsajátították a műfaj legfontosabb tudnivalóit és elfogadták a poroszos rendet, amibe a kötelező egyenruha- és cipőviselet is beletartozott, folyamatosan kiegészítse a Benkó Dixieland Bandet.

Benkó Sándor tanár volt abban az értelemben is, hogy megtanította az egész magyar jazztársadalmat arra, hogyan kell egy, a szocializmust építő országban a központosított sajtóval bánni. Ennek első lépcsője volt az 1971. október elején, azaz pontosan 44 és fél esztendővel ezelőtt megjelent Jazzhiradó, a Benkó Dixieland Club Tájékoztatója első száma. A klubvezetőségéből alakult szerkesztőségben a Jazzhiradó első számát a Benkó Dixieland Band alapítója és mindenható főnöke – ezt manapság tulajdonos-menedzsernek mondanánk, de akkor még ilyen státusz nem létezett a hazai könnyűzenei és komolyzenei együtteseknél – Benkó Sándor, valamint dr. Para Miklós, a tradicionális jazz nagy barátja, a Határőrség nyugdíjas főállatorvosa, a Benkó Dixieland Club egyik alapítója, azután Para egykori győri iskolatársa, Schwanner Endre fotóművész, valamint jómagam, mint gyakorló újságíró a Magyar Rádióban és mint a Benkó Dixieland Club sajtófőnöke, került.

A további számoknál Benkó Sanyi már elengedte a kezünket és csak javasolt anyagokat. Ettől kezdve a ténylegesen nem létező olvasószervezői posztot a zseniális magyar nyelvtudással rendelkező dr. Para Miklós töltötte be. Jómagam 99 %-ban egyedül szerkesztettem a lapot, rendeltam a cikkeket és eljártam a csepeli nyomdába, elhozni az elkészült lapokat, majd a klubesteken a klubtagok névsora alapján névre szólóan ki is osztottam a lapot. Mondanom sem kell, hogy ezért a tevékenységért sem jómagam, sem az újságba író, sokszor igen magas poszton levő hazai és külföldi személyek sem kaptak egyetlen fillért sem. Ezt abban az időben úgy hívták, hogy társadalmi munkát végeztünk a társadalmi vezetőség tagjaként.

Benkó Dixieland Band

DISCOGRAPHY

compiled by

Géza Gábor
Simon

BDB discográfia borítója – készült 1991-ben

Íme, néhány sor az első lapszám bevezetőjéből, Benkó Sanyi szövege:

„Kedves Olvasó!

Ötödik évadját kezdi klubunk, a Benkó Dixieland Club.

Megküzdöttünk ezen idő alatt mindazokkal a problémákkal, melyek legtöbbször az újonnan alakult klubok megszűnéséhez vezettek. Elégedetten állapítjuk meg, hogy klubunknak kialakult törzsközönsége van, és erre a törzsközönségre bátran alapozhatjuk további terveinket. Terveink közül elsőrendű feladatunknak tekintjük a klubtagság megfelelő szintű tájékoztatását. Ezen célunk megvalósítása érdekében jelentkezünk időszakonként.”

A „Klubhíreink” című rovat az első számban az alábbi közleménnyel kezdődött:

„A klub 1972. szeptemberéig megbízott vezetőségének tagjai: Majzik Katalin a Kosztolányi Művelődési Otthon igazgatója, Benkó Sándor elnök, Sentényi Barna² szervezőtitkár, Simon Géza Gábor sajtó- és propaganda felelős, Kovács Attila³ a disquette-program vezetője, Kiss József a filmprogramok felelőse és Schwanner Endre⁴ fotó- és propaganda-felelős.

Kérjük Önöket, hogy aktuális problémáikkal, javaslataikkal klubestjeinken az illetékes vezetőségi tagot keressék fel.

Klubunk előterében faliújságot helyezünk el, melynek felelőse Sentényi Barna szervezőtitkár. Ezen már minden hét szerdáján kigyűjtve megtekinthető a következő hét rádióműsorának jazz vonatkozású része és együttesünk legfrissebb sajtója. Aktuális híreinken kívül ‘Adok-veszek’- rovatot is indítottunk, amelyben hanglemezek, hangszerek és egyéb jazz vonatkozású cikkek vétele és eladása hirdethető meg Sentényi Barnánál történő jelentkezés útján.”

A lapengedéllyel nem rendelkező(!) kiadványt a zenekari kasszából finanszírozták. Ettől kezdve a klub tagjai, a IX. kerületi Török Pál utca 3-ban működő Kosztolányi Művelődési Otthonban helyett kapott Klubban pontosan négyhetenként, a szerdai klubnapokon a klubtagok névsora alapján személyesen átadva/átvéve kapták meg a rendes nyomdai úton előállított lapot.

Egészen különleges volt a sajtókapcsolatok rendszere, ami némi magyarázatra szorul a mai zenehallgatóknak, olvasóknak. A Jazzhíradónak – mint már említettem – nem volt lapengedélye! Holott ekkor mindenfajta sajtóterméket szigorúan engedélyeztetni kellett. A szamizdat szó pedig még nem is létezett itthon.

Mindezek ellenére vettük a bátorságot és a lapot postán elküldtük a Magyar Távirati Iroda vezérigazgatójának, Barcs Sándornak, aki a vezérigazgatóság mellett a Magyar Újságírók Országos Szövetségének (MUOSZ) elnöke és parlamenti képviselő is volt. Tagja volt a 17 tagú legfelsőbb állami vezetésnek, az Elnöki Tanácsnak, teljes nevén A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának. Barcs emellett igen intenzíven dolgozott sportvezetőként is. Kevesen tudják, hogy Barcs Sándor ugyanakkor komoly zenekedvelő is volt. Sokszáz darabos sellaklemez gyűjteménye még az 1980-as években a legjelentősebb hazai gramofonlemez gyűjtőknél, a Marton-Bajnai Gyűjteményben landolt.

Ami még kevésbé ismert, hogy Barcs Sándor kedvelte a jazzmuzsikát is. Így amikor a Magyar Távirati Iroda Fotó Főosztályán 1968-ban felmerült, hogy jazzelőadásokat

kellene tartani a dolgozóknak, akkor felajánlotta az Igazgatói tanácsstermet az első két előadásra, amelyet én tartottam. Ez volt életem első két nyilvános előadása. Ilyen körülmények között három esztendővel később természetesen senki sem firtatta, hogyan létezik az, hogy a Jazzhíradó Benkó Dixieland Club Tájékoztatója impresszumában nem szerepelt a hivatalosan engedélyezett kiadást mutató, az Országos Széchényi Könyvtár által kiadott ISSN szám.

A Jazzhíradót Barcs elvtárs mellett számos napi- és hetilap főszerkesztője és kulturális rovatvezetője is megkapta. Az egypárti hatalmat gyakorló Magyar Szocialista Munkáspárt (MSZMP) központi orgánuma, az országban legnagyobb példányszámúban megjelent Népszabadság főszerkesztője, Sarlós István asztalára éppúgy odakerült a lap, mint az MSZMP Budapesti Bizottsága, valamint a Fővárosi Tanács lapjaként megjelenő Esti Hírlap szerkesztőségébe. Egyébként valószínűleg nagyon kevesen tudják, hogy 1956-tól a rendszerváltásig az Esti Hírlap volt a legjelentősebb hazai „jazzlap”, amely rendszeresen közölt híreket, tudósításokat, interjúkat, alkalmilag jazzfotókat is.

A hetilapok közül a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség, azaz a KISZ hetilapja, a Magyar Ifjúság több-kevesebb rendszerességgel jelentetett meg jazzcikkeket. Különösen így volt ez, amikor Takács István vezette a kultúrpolitikai rovatot. A Magyar Ifjúság volt a Jazzhíradó által leadott anyagok egyik legfőbb továbbbívója. Az első időszakban a legtöbb Benkó cikk is ebben a lapban jelent meg s jómagam is a Jazzhíradó, illetve a Benkó Dixieland Band hátszelével kerültem a hetilap külsősei közé.

A vidéki és külföldi érdeklődőknek postán küldtük el az egyes lapszámokat. Így a havilap eljutott például a nyugat-német, az olasz, a holland, az NDK-beli, a lengyel és a szovjet jazzbarátokhoz is. Ez is elősegítette a későbbiekben a Benkó Dixieland Band turnéit, fesztiválfellépéseit, hiszen nem abszolút ismeretlenként kellett belépniük a rendkívül pezsgő európai jazzéletbe. A helyzet jellemzésére elmondhatom, hogy ebben az időszakban egyedül Hollandiában több mint kétszáz tradicionális jazzband működött. 99 %-uk általában csak az esti söradagért játszott s igen meglepődtek amikor meghallották, hogy a szocialista Magyarországról érkezett Benkó Dixieland Band heti rendszerességgel nemhogy saját klubot tart fenn Budapesten, majd később vidéken is, hanem hogy az esteken való fellépés egy idő után még rentábilis is lehetett. Tegyük hozzá: szponzorok nélkül!

A jazzmozgalom szempontjából legfontosabb sajtóorgánumok (Magyar Távirati Iroda, Népszabadság, Népszava, Magyar Nemzet, Esti Hírlap, Magyar Ifjúság, Ifjúsági Magazin) postai úton kapták meg a kiadványt, mégpedig – hála a Magyar Posta akkori nagyon jó munkájának – a megjelenés utáni nap reggelén. Ez a Jazzhíradó azután egészen addig rendszeresen megjelent, amíg más, immár állami forrásokkal is rendelkező tájékoztatók, jazzbulletinek, időközi lapok a Jazzhíradó nyomdokain elindulva meg nem jelentek. Talán nem árt megjegyezni, hogy ezen kiadványok is közvetlenül kapcsolódtak a fenntartó intézményekhez, illetve azok jazzklubjaihoz és szintén nem rendelkeztek szabályos lapengedéllyel.

1992-es kérdésem, amelyet az Playboy részére készített életmű nagyinterjú végén az akkor 52 esztendőös művésznek feltettem, így szólt:

„– Mi lesz akkor, ha Benkó Sándor egyszer leteszi a klarinétot?

– Akkor sajnos temetés következik, mert amíg élek, addig nem teszem le a hangszeret. Utódok viszont bizonyára lesznek, mert 40-50 igen tehetséges fiatal dixielandzenész bontogatja a szárnyait, akik jórészt a mi tanítványaink, a mi nyomdokunkon nőttek fel. Zenekarommal beírtuk nevünket a magyar jazz történetébe. Ferencsik János egyszer azt mondta: 'Benkóék klasszicizálódtak'. Annak idején nagyon büszke voltam a kitüntetéseinkre, a díjainkra. Ezeknek ma már nem tulajdonítok olyan nagy jelentőséget. Reagan elnök kitüntetése, Kohl kancellár 1992-es gratulációja, magyar vezetők elismerései után ezek már csak kisebb lépcsőfokok. Őrzöm őket, büszke vagyok rájuk, de annak örülnék a legjobban, ha végre megvalósulna egy régi álmom, és létrejönne a Magyar Jazz Múzeum, ahol megfelelő környezetben lehetne ezeket a dokumentumokat elhelyezni.”

A Benkó Dixieland Baráti Kör 2016. január 30-iki tájékoztatása szerint Benkó Sándor halálával a család kérésére a Benkó Dixieland Band végleg megszűnt, a továbbiakban egyetlen zenekari formáció sem viseli a zenekaralapító nevét. Egyben a család annak érdekében, hogy megőrizze és ápolja a Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas művész emlékét, létrehozta a Benkó Sándor Művészeti Alapítványt. 2016. pedig Benkó emlékévé lesz.

Személy szerint kissé elszomorodtam, amikor az imént idézett körlevelet megkaptam. Mindez tulajdonképpen szembemegy a világ jazztendenciáival és mindazzal a zenekari imázst építő Benkó Sándor-i elképzeléssel, hogy a név maga egy komoly fogalom, amelyet a lehető legtovább használni kell.

Csak egyetlen példa. 2014-ben, azaz kereken 70 esztendővel a legendás zenekarvezető halála után készítették és adták ki a Glenn Miller zenekar legújabb, frissiben elkészített koncertfelvételes CD-jét.

Vajon miért ne működhetne a jövőben ugyanígy a Benkó Dixieland Band is? – tettem fel magamnak és néhány ismerősnek a kérdést.

A zenészek és támogatóik nyilvánvalóan másképp vélekedtek, mint a család s ezért nagyon megörültem, amikor éppen ma egy hete, március 4-én a jazzMa.hu jazz zenéi portálon megjelent Csányi Attila főszerkesztő-helyettes tollából egy, néhány fotóval is illusztrált rövid cikk, amelyből idézek néhány mondatot:

„*Teltház a Török Pál utcában.* Nemsokára 50 éve lesz, hogy megszólalt a dixieland zene a Török Pál utcai Pincészínházban. Sentényi Barna klubtitkár visszaemlékezése szerint 1967. október 19-én, egy szerdai napon indult a klub, a Benkó Dixieland Band klubja. A zenekarvezető halála után, különböző tárgyalások és egyeztetések után a zenekar tagjai elhatározták, hogy együtt maradnak és Dixie Kings of Hungary néven folytatják a muzsikálást. A klub helyszíne ugyanaz, még a szerdai napok is változatlanok.

A 2016. március 2-i klubnapon teltház fogadta a későn jövőket. Jazzbarátok, zenészek, évtizedek óta idejáró érdeklődők voltak kíváncsiak a Dixie Kings of Hungary játékára. [...]

A Dixie Kings of Hungary vezetője, a multiinstrumentalista Szalóky Béla trombitán, Nagy Iván harsonán játszik és énekel, klarinéton és szaxofonon Dennert Árpád

A black and white portrait of a middle-aged man with dark hair, looking directly at the camera with a serious expression. He is resting his chin on his right hand, which is clasped over his left hand. He is wearing a dark jacket over a light-colored shirt with a dark, patterned tie. The background is a light, textured wall.

History and Christmas Mass

BENKÓ DIXIELAND BAND

Hírdíszete és a karácsonytörténete

A Benkó Dixiland Band történetét taglaló könyv reklámlapja

játszik. A ritmusszekcióban: Pintér Péter zongorázik és énekel, Gáspár Pál bendzsós és énekel, a bőgős Csikós Miklós, dobol Kovacsevics Gábor. Állandó vendégük a bendzsós Hegedűs Csaba.

A klub egészen a színházi szezon végéig minden szerdán várja a hagyományos jazz barátait.”

Eddig a bő idézet Csányi Attila tollából. S ezzel most be is fejezem a Benkó storyt.

IRODALOM

ÖNÁLLÓ KÖTETEK

Koltay Gábor: *Benkó Dixieland Band Story*.

Zeneműkiadó, Budapest, 1982.

Riskó Géza: *Bingo Benkó! Idegenforgalmi*

Propaganda és Kiadó Vállalat, Budapest, 1985.

Moldován Tamás (szerk.): *Benkó Dixieland Band Fotográfiai*. Fotóművészeti Galéria – Idegenforgalmi Propaganda és Kiadó Vállalat, Budapest, 1989/1.

Simon Géza Gábor: *Benkó Dixieland Band.*

Discography. Eurojazz Discos No. 25. Gerard Bieldermand, Zwolle, Hollandia, 1991. június.

Pelbárt Jenő – Szomolányi Attila – Zombori Lajos:

A nagykovácsi Benkó koncertek hiteles története.

Nagykovácsi Polgári Egylet, Nagykovácsi, 1996.

Erdős Judit (szerk.): *Lyrics of 101 Songs. Performed by Benkó Dixieland Band – 40th Anniversary*.

Benkó Dixieland Band, Budapest, 1997.

Simon Géza Gábor: *Benkó Dixieland Band*

Discography. Eurojazz Discos No. 25., Second Edition. Gerard Bieldermand, Zwolle, Hollandia, 1997. december.

Benkó Sándor – Petrányi Judit – Simon Géza

Gábor: *A Benkó Dixieland Band története – History of Benkó Dixieland Band – 3 CD + 1 CD-ROM* melléklettel. Bencolor Kft., 2007.

FOLYÓIRATCIKKEK

Simon Géza Gábor: *Benkó Sándor. Face to face beszélgetés a magyar dzsesszélet legismertebb képviselőjével kozmetikai gyáráról, vállalkozói*

filozófiájáról, a „Karácsonyi misé”-ről és Reagan elnökről [nagyinterjú]. Playboy Magyar Kiadás, Budapest, 1992. november. Újabb kiadása: Jazzkutatás/Jazz Research/Jazzforschung 1. 1999. március. Magyar Jazzkutatási Társaság. [CD-ROM]

Simon Géza Gábor: *Ferencvárosi delikátesz:*

a Benkó Dixieland Band. Bohém Jazz Magazin, Kecskemét, 2016. február.

JEGYZETEK

1 Simon Géza Gábor: *Benkó Dixieland Band*. Bibliográfia és cikkgyűjtemény (1988)

2 Sentényi Barna, államigazgatási szakember, kosárlabdázó, kosárlabda bírő, 19 esztendőn keresztül az FTC vízilabdázóinak technikai vezetője, 1967-ben a Benkó Dixieland Club ötletének felvetője, a Benkó Dixieland Band állandó vendégénekese, scat-vokálusa. Benkó Sándor által adományozott beceneve Sempőpempő. Önálló kötete: *A 150 éves Eötvös József Gimnázium története – Az iskola sportéletének története*. Reáltanoda Alapítvány. (2007) ISBN 978 963 873 961 2.

3 Kovács Attila (1939–2010) kétszeres csapat kardvívó világbajnok, háromszoros magyar egyéni kardbajnok, jazzlemez gyűjtő, a Benkó Dixieland Club egyik alapítója.

4 Schwanner Endre (1928–), zene- és sport fotóművész. Életről: Gera Mihály: *Schwanner Endre*. Fényképtár 8., Intera Könyvkiadó, 1998.

SIMON GÉZA GÁBOR (1947) Zene- és hanglemeztörténész, szakfordító, lemez-producer, diszkográfus. 1964 óta foglalkozik a magyar jazz történetével. 1988 és 1990 között három esztendőös zenetudományi ösztöndíjjal a magyar jazztörténet európai kapcsolatait kutatta Ausztriában, a Német Szövetségi Köztársaságban, Svájcban, Olaszországban, Franciaországban, Hollandiában, valamint Budapest Főváros Levéltárában, az Országos Levéltárban és számos hazai és külföldi magángyűjteményben. A kutatómunka eredményeit 1990 óta önálló kötetekben folyamatosan publikálja. Eddig 33 kötete és 151 hanglemeze jelent meg. Zenei újságíróként magyar, német és angol nyelven publikált. Pályafutása során 51 magyar, osztrák, német és lengyel lapnak dolgozott. A Magyar Jazzkutató Társaság egyik alapítója, 1992 óta elnöke.